

„Vezalo, kaj ne? Ah, nič, nič tega. — Ali tega ne veš, da so koprnele za tistimi besedami druge, še žarkejše, še bolj vroče; da sem prečula noči in se naslajala v mislih nate; da sem te pozdravljala v jutrih; da sem te čakala, čakala in te tako neskončno —“ Beseda se odtrga, potem dihne v šepetu „... in te tako neskončno ljubila.“

„Pavla!“

Prime jo za roko in ji pogleda v blede obraz. Oči so ji zaprte, beseda še diha na ustnih.

„Pa zakaj nisi povedala? Niti slutil nisem.“

„Niti slutil nisi, da sem sploh zmožna ljubezni, da sem sploh kaj drugega kakor tolažnica?“

„Pavla, odpusti!“

„Kaj? Da me nisi videl, ko si me gledal?“

„Pavla!“

In potegne jo k sebi in jo objame.

„Usmiljenje? Ne.“

Odločno se mu izvije iz rok in vstane.

„Gospod Malner ...“

Ali v trenutku zastane beseda, trdno se ga oklene in ga pritisne k sebi, močno, močno in ga poljubi in izgine za drevesi ...

„Kod hodiš, da te iščem?“ se oglasi njegova žena na poti in pristavi:

„Ali ne bi odpotovala jutri?“

„Saj res,“ pritrди on in ves zmeden je.

Janko Glaser:

Poletje.

Obrnili, raztrosili smo rede,
ti šla pred mano gibka si in topla.
Zdaj jagod bereš si. Mi z vinom v senci
hladimo žejni pljuča si zasopla.

Jaz vlegel sem na hrbet se in mislim
in diham vase bujni vonj iz trave —
in mislim nate, ki si šla pred mano:
še vidim tvoje mlade gležnje rjave.